

UZASADNIENIE

Zastępowany przez profesjonalnego pełnomocnika P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w pozwie wniesionym do elektronicznego postępowania upominawczego w dniu 26 czerwca 2018 r. domagał się zasądzenia od pozwanej B. C. na rzecz mocodawcy kwoty 558,18 zł, a nadto zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pisma wszczynającego niniejszy proces strona powodowa wskazała, iż B. C. na podstawie umowy pożyczki o numerze (...), zawartej w dniu 26 listopada 2014 r., otrzymała określoną kwotę pieniężną, zobowiązując się jednocześnie do jej zwrotu na warunkach precyzyjnie oznaczonych w umowie. Pozwana nie wywiązała się z postanowień zawartej umowy, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna – wraz z kwotą odsetek zapóźnienie w spełnieniu świadczenia. W następstwie powyższego, wobec niedotrzymania przez stronę pozwaną warunków określonych w umowie, w dniu 28 czerwca 2017 r. (...) zawarła z P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym we W. umowę przelewu wierzytelności, cedując na jego rzecz całość praw i obowiązków wynikających z umowy zawartej przez stronę pozwaną z wierzycielem pierwotnym.

W dalszej części uzasadnienia pozwu pełnomocnik powoda podniósł, iż zadłużenie strony pozwanej, stanowiące wartość przedmiotu sporu, wynosi na dzień złożenia pozwu 558,18 zł, w skład którego wchodzi: należność główna – w wysokości 389,08 zł oraz skapitalizowane odsetki – w wysokości 169,10 zł, na które z kolei składają się przejęte w drodze cesji wierzytelności odsetki wierzyciela pierwotnego, naliczane zgodnie z postanowieniami umowy odpowiednio od niezapłaconej kwoty należności głównej, oraz odsetki ustawowe z opóźnienie, naliczane przez stronę powodową od należności głównej za okres po dniu cesji wierzytelności do dnia poprzedzającego dzień złożenia pozwu

Jak wreszcie wywiódł przedstawiciel P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. , strona powodowa wezwała stronę pozwaną do zapłaty, jednakże do chwili obecnej zadłużenie nie zostało uregulowane, wobec czego powództwo jest, zdaniem pełnomocnik powoda, w pełni uzasadnione.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w nakazie zapłaty wydanym w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 16 lipca 2018 r. – w sprawie o sygnaturze akt VI Nc-e (...) – nakazał pozwanej B. C. zapłacić powodowi P. Niestandaryzowanemu Sekurytyzacyjnemu Funduszowi Inwestycyjnemu Zamkniętemu z siedzibą we W. w ciągu dwóch tygodni od doręczenia nakazu kwotę 558,18 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2018 r. do dnia zapłaty, oraz kwotę 210,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu – albo w tym terminie wnieść sprzeciw.

Pozwana B. C. wniosła w przepisany terminie od tegoż nakazu sprzeciw, w którym to sprzeciwie nakaz zapłaty wydany przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 16 lipca 2018 r. zaskarżyła, jak się wydaje, w całości i wniosła o oddalenie powództwa, a to z uwagi na przedawnienie roszczenia.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwana zaprzeczyła, iż zawarła w przeszłości z powodowym funduszem jakąkolwiek umowę pożyczki. Podniosła przy tym, iż wymagalność umowy pożyczki z dnia 26 listopada 2014 r., na którą powołuje się powód, uległa przedawnieniu, a gdyby nawet taka pożyczka była przez nią zaciągnięta, to została przez nią spłacona w całości.

Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny postanowieniem z dnia 3 września 2018 r., wydanym w sprawie o sygnaturze VI Nc-e (...), przekazał rozpoznanie sprawy do Sądu Rejonowego w Sokółce – procedując przy tym w oparciu o przepis z art. 505³⁶ k.p.c.

Zarządzeniem z dnia 16 października 2018 r. Przewodniczący I Wydziału Cywilnego Sądu Rejonowego w Sokółce skierował sprawę do rozpoznania w postępowaniu zwykłym uproszczonym.

P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. w zakreślonym terminie uzupełnił – w trybie art. 505³⁷ § 1 k.p.c. – braki formalne pozwu.

W odpowiedzi na sprzeciw pozwanej od nakazu zapłaty pełnomocnik powodowego funduszu do pisma procesowego z dnia 5 grudnia 2018 r. załączył dowody z dokumentów prywatnych – Umowy pożyczki pieniężnej nr (...) z dnia 26 listopada 2014 r., W. z wykazu wierzytelności do Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2017 r. i Załącznika 8 do Umowy sprzedaży wierzytelności z dnia 28 czerwca 2017 r. a to w celu ustalenia źródła zobowiązania strony pozwanej, istnienia i treści stosunku zobowiązaniowego, wysokości roszczenia, wymagalności roszczenia, braku zaspokojenia roszczenia przez stronę pozwaną, nabycia wierzytelności dochodzonej pozwem oraz przerwania biegu terminu przedawnienia roszczenia dochodzonego pozwem, który został złożony w dniu 26 czerwca 2018 r.; twierdził przy tym, że zgodnie z zapisami umowy roszczenie dochodzone pozwem stało się wymagalne w dniu 20 stycznia 2016 r. i że uwzględnienie wniosku o przeprowadzenie dowodów z tych dokumentów i ich przeprowadzenie przyczyni się do rozstrzygnięcia sprawy, nie powodując przy tym zwłoki w jej rozpoznaniu.

W piśmie procesowym nazwanym „Odpowiedź na pozew” pozwana podtrzymała stanowisko co do przedmiotu sporu przedstawione w sprzeciwie od nakazu zapłaty.

Na rozprawie wyznaczonej na dzień 19 grudnia 2018 r. od powoda nikt się nie stawił – powód został prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy.

Pozwana również nie stawiała się – pomimo należytego zawiadomienia jej o terminie rozprawy .

Sąd ustalił, co następuje:

Powód w niniejszym postępowaniu dochodzi wierzytelności, którą według jego twierdzeń nabył w drodze umowy cesji z dnia 28 czerwca 2017 r. , zawartej z (...). Przysługująca wierzycielowi pierwotnemu względem B. C. wierzytelność w kwocie 558,18 zł miała powstać w wyniku zawarcia przez pozwaną z (...) S.A. z siedzibą w W. w dniu 26 listopada 2014 r. umowy pożyczki pieniężnej.

Istotnie: w dniu 26 listopada 2014 r. pomiędzy B. C. (pożyczkobiorcą) a (...) S.A. z siedzibą w W. (pożyczkodawcą) została zawarta Umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...). Na podstawie tej umowy (...) S.A. z siedzibą w W. udzieliła pożyczkobiorcy pożyczki. Zgodnie z ową umową całkowita kwota pożyczki wynosiła 800,00 zł. Całkowity koszt pożyczki, miał wynosić 296,18 zł. Łączne zobowiązanie do spłaty, stanowiące sumę kwoty brutto pożyczki, łącznej kwoty odsetek i opłaty za obsługę pożyczki w domu, na dzień zawarcia umowy miało wynosić 1.544,84 zł. W owej umowie jej strony ustaliły, że roczna stopa oprocentowania pożyczki miała być stała okresie obowiązywania umowy pożyczki pieniężnej; miała stanowić dwukrotność odsetek ustawowych (odsetki maksymalne) i na dzień zawarcia umowy miała wynosić 12 %.

Zgodnie z tą umową pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty w 60 ratach, płatnych w okresach tygodniowych, przy czym wysokość ostatniej raty tygodniowej miała wynosić 25,59 zł, zaś pozostałych rat tygodniowych – po 25,75 zł. Terminy spłaty pierwszej i kolejnych tygodniowych rat miały upływać z upływem kolejnych tygodni, licząc od dnia zawarcia umowy.

Pożyczkobiorca poprzez złożenie podpisu pod umową niezależnie od sposobu wykorzystania kwoty zobowiązał się do spłaty kwoty brutto pożyczki pieniężnej wraz z należnym oprocentowaniem, opłatą przygotowawczą, dodatkową opłatą przygotowawczą, kosztem ubezpieczenia oraz opłatą za obsługę pożyczki w domu. Za termin dokonania spłaty raty pożyczki strony tej umowy przyjęły datę przekazania środków doradcy klienta.

W umowie wskazano nadto, że w przypadku opóźnienia się pożyczkobiorcy w spłacie kwoty równej co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, pożyczkodawca ma prawo wezwać klienta do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a w przypadku braku zapłaty może wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, biegnącego od dnia doręczenia wypowiedzenia (dowód: uwierzytelniona przez radcę prawnego działającego w sprawie kopia Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), zawartej w dniu 26 listopada 2014 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a B. C. – k. 54-55).

Powodowy fundusz twierdzi, że pozwana nie wywiązała się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona kwota należności głównej stała się wymagalna – wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia; w następstwie powyższego opisana wyżej umowa miała zostać wypowiedziana.

(...) S.A. z siedzibą w W. przeniosła następnie wierzytelność wynikającą z Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), zawartej w dniu 26 listopada 2014 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a B. C., na rzecz (...) z siedzibą w L., a to na podstawie umowy ramowej zawartej pomiędzy tymi podmiotami w dniu 18 lipca 2003 r. (dowody: uwierzytelniona przez radcę prawnego działającego w sprawie kopia Oświadczenia o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki z dnia 30 czerwca 2017 r., pochodzącego od (...) S.A. z siedzibą w W. i skierowanego do P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W., stanowiącego Załącznik nr 8 do Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L. – k. 57-58; uwierzytelniony przez radcę prawnego działającego w sprawie W. z wykazu wierzytelności do Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L. – k. 56).

Z kolei na podstawie Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. z (...) z siedzibą w L. (zbywcą wierzytelności), P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył – na mocy art. 509 k.c. – wierzytelność wynikającą z Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), zawartej w dniu 26 listopada 2014 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a B. C. (dowód: uwierzytelniona przez radcę prawnego działającego w sprawie kopia Umowa sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawarta w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L. – k. 25-37; uwierzytelniony przez radcę prawnego działającego w sprawie W. z wykazu wierzytelności do Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L. – k. 56; W. z elektronicznego załącznika do tej umowy cesji – k. 38).

W ramach zwolnienia się z obowiązku udowodnienia istnienia i zakresu finansowej powinności świadczenia przez pozwaną pełnomocnik powoda przedłożył dowód z dokumentu: z Wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...) wystawionego w dniu 26 czerwca 2018 r. przez powodowy fundusz.

W dokumencie tym powodowy fundusz na podstawie swych ksiąg stwierdził, że w dniu 28 czerwca 2017 r. P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył od (...) wierzytelność wobec B. C., zamieszkałej w S. przy ul. (...), (...)-(…) S. PESEL: (...), z tytułu umowy pożyczki o numerze (...). Na wymagalne zadłużenie składać się miały:

- 1) należność główna – w wysokości 389,08 zł,
- 2) odsetki – w wysokości 169,10 zł.

Saldo zadłużenia na dzień 26 czerwca 2018 r. miało wynosić 558,18 zł (dowód: Wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze S/44/52/ (...), wystawiony w dniu 26 czerwca 2018 r. przez P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. – k. 21).

Pozwana do dnia zamknięcia rozprawy nie spłaciła powyższej należności.

Nie wypowiedziała się też co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, przedstawionych w piśmie procesowym jej pełnomocnika z dnia 5 grudnia 2018 r.

Wielkość długu pozwanej wobec powodowego funduszu Sąd ustalił na podstawie Wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawionego w dniu 26 czerwca 2018 r. przez P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. (k. 21).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W. zasługiwało, w ocenie Sądu, na uwzględnienie.

W oparciu o całokształt zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego Sąd uznał bowiem, iż strona powodowa wywiązała się w pełni z obowiązku wykazania, iż zgodnie z przepisami prawa cywilnego przysługuje jej wobec pozwanej wymagalna wierzytelność w kwocie 558,18 zł.

Powód domagał się w niniejszym procesie zasądzenia od pozwanej na jego rzecz roszczenia, które przysługiwało mu z tytułu udzielonej wcześniej przez (...) S.A. z siedzibą w W. pożyczki

W tym kontekście w pierwszym rzędzie należało poczynić – i to niezależnie od tego, czy B. C. taki zarzut podniosła – ustalenie co do istnienia po stronie powodowego funduszu przymiotu legitymacji czynnej.

Legitymacja czynna powodowego niestandaryzowanego sekurytyzacyjnego funduszu inwestycyjnego zamkniętego do dochodzenia na własną rzecz od pozwanej wierzytelności z Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), zawartej w dniu 26 listopada 2014 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a B. C., nie budziła wątpliwości Sądu, a swoje źródło miała w umowie cesji wierzytelności zawartej pomiędzy wierzycielem pierwotnym, tj. (...) S.A. z siedzibą w W., a (...) z siedzibą w L. w dniu 4 lutego 2016 r. (na podstawie umowy ramowej zawartej pomiędzy tymi podmiotami w dniu 18 lipca 2003 r.), a następnie w Umowie sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji sekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamknięty z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L..

Stosownie bowiem do art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Z kolei § 2 art. 509 k.c. stanowi, iż wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. W wyniku przelewu w rozumieniu art. 509 k.c. na nabywcę przechodzi zatem ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, który zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki wiązał go z dłużnikiem. Umowa ta skutkuje sukcesją syngularną o charakterze translatywnym – wierzytelność przechodzi na cesjonariusza w postaci niezmienionej, w jakiej przysługiwała cedentowi, w szczególności co do jej wysokości, należności ubocznych oraz ewentualnego jej przedawnienia. Przelew powoduje więc, że cedent przestaje być wierzycielem, a staje się nim cesjonariusz. Dotychczasowy wierzyciel zostaje wyłączony ze stosunku zobowiązaniowego, jaki go wiązał z dłużnikiem. Cesjonariusz nabywa wierzytelność w takim zakresie i stanie, w jakim znajdowała się ona w chwili dokonania przelewu. Zmienia się tylko osoba wierzyciela, czyli osoby uprawnionej do żądania spełnienia świadczenia.

Strona powodowa, przekładając zarówno w pełni kompletną i zawierającą wyciąg z wykazu przejętych przez powodowy fundusz wierzytelności umowę sprzedaży powstałych w stosunku do osób fizycznych, w tym i przysługującej cedentowi

względem pozwanej B. C. wierzytelności w łącznej wysokości 558,18 zł, jak i dokumentację, jaką uzyskała od swojego poprzednika prawnego, należyście wykazała nabycie dochodzonej wierzytelności. W tym też zakresie powód stał się następcą prawnym zarówno (...) S.A. z siedzibą w W., jak i (...) z siedzibą w L. (sukcesja syngularna), a co za tym idzie – podmiotem uprawnionym do dochodzenia spełnienia świadczenia pieniężnego na swoją rzecz. Sąd, dokonując analizy przedstawionych przez powoda dokumentów (opisanych szczegółowo w ramach przedstawionych wyżej ustaleń co do faktów), jak i odnosząc się do twierdzeń stron, nie dostrzegł żadnych okoliczności wskazujących na niezgodność oświadczeń w nich zawartych ze stanem faktycznym. Również i strona pozwana zarówno faktu zawarcia, jak i skuteczności przedstawionych wyżej obu umów cesji wierzytelności, nie kwestionowała.

Do pozwu powodowy fundusz załączył uwierzytelnione przez radcę prawnego działającego w sprawie: kopię Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), zawartej w dniu 26 listopada 2014 r. pomiędzy (...) S.A. z siedzibą w W. a B. C., Oświadczenie o dokonaniu przelewu praw z umowy pożyczki z dnia 30 czerwca 2017 r., pochodzące od (...) S.A. z siedzibą w W. i skierowane do P. Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą we W., stanowiące Załącznik nr 8 do Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L., W. z wykazu wierzytelności do Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L., a nadto kopię Umowy sprzedaży wierzytelności w ramach transakcji s ekurytyzacji, zawartej w dniu 28 czerwca 2017 r. pomiędzy P. Niestandaryzowanym Sekurytyzacyjnym Funduszem Inwestycyjnym Zamkniętym z siedzibą we W. a (...) z siedzibą w L.. Ponadto w przepisach kodeksu cywilnego ważność przelewu wierzytelności nie została uzależniona od zachowania szczególnej formy prawnej. Oznacza to, że z punktu widzenia formy prawnej przelew wierzytelności może być dokonany także ustnie, a nawet per facta concludentia. Zgodzić się zatem należy z poglądem, że forma prawna wskazana w art. 511 k.c. jest zastrzeżona dla celów dowodowych (ad probationem; zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 marca 2005 r., I ACa 1516/2004).

W świetle zaoferowanego przez powoda materiału dowodowego nie mogło budzić jakichkolwiek wątpliwości poczynione przez Sąd ustalenie, że pozwana zawarła w dniu 26 listopada 2014 r. z (...) S.A. z siedzibą w W. Umowę pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...).

W przekonaniu Sądu materiał dowodowy zgromadzony w tym postępowaniu – przez stronę powodową zaoferowany – pozwalał na uznanie, że powodowy fundusz wykazał, że faktycznie między powyżej wskazanymi podmiotami została skutecznie zawarta w dniu 26 listopada 2014 r. umowa pożyczki, z której to powód wywodził w stosunku do pozwanej roszczenie o zapłatę.

Powód w celu wykazania okoliczności zawarcia przez wskazane wyżej osoby umowy pożyczki przedłożył uwierzytelnioną przez radcę prawnego działającego w sprawie kopię umowy pożyczki, którą pod względem prawnym ocenić należało jako umowę kredytu w rozumieniu przepisów prawa bankowego [zob. art. 3 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 993 z późn. zm.)].

Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim przez umowę o kredyt konsumencki rozumie się umowę o kredyt w wysokości nie większej niż 255.550 zł albo równowartość tej kwoty w walucie innej niż waluta polska, który kredytodawca w zakresie swojej działalności udziela lub daje przyrzeczenie udzielenia konsumentowi. Za umowę o kredyt konsumencki uważa się w szczególności umowę pożyczki w rozumieniu przepisów prawa bankowego (art. 3 ust. 2 pkt 1). Umowa o kredyt konsumencki powinna być zawarta w formie pisemnej, chyba że odrębne przepisy przewidują inną szczególną formę (art. 29 ust. 1).

W świetle wyłożonej wyżej przez Sąd istoty kontraktu łączącego przeszłości poprzednika prawnego powoda i pozwaną i przedstawionych już ustaleń, dotyczących faktu zawarcia przez (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwaną umowy pożyczki oraz dwóch opisanych już wyżej umów cesji wierzytelności, wynika w sposób niezbity, że P. Niestandaryzowany

Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. jest w niniejszym procesie – jako następca prawny pożyczkodawcy (udzielającego pożyczki) – legitymowany czynnie.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 16 lipca 2018 r. pozwana podniosła, obok zarzutu braku po stronie powoda przymiotu legitymacji czynnej, zarzut przedawnienia roszczenia.

Zarówno przez wzgląd na podniesienie przez stronę pozwaną zarzutu przedawnienia, jak również przez wzgląd na wprowadzenie przez ustawodawcę do kodeksu cywilnego regulacji z art. 117 § 2¹ k.c. (wedle którego po upływie terminu przedawnienia nie można domagać się zaspokojenia roszczenia przysługującego przeciwko konsumentowi), w niniejszej sprawie istotną była kwestia wymagalności roszczenia przysługującego powodowemu funduszowi przeciwko pozwanej – rzutująca na wpływ terminu ewentualnego przedawnienia, a nadto – gdyby do przedawnienia doszło – kwestia ewentualnego przerwania biegu przedawnienia [zob. art. 5 ust. 1 i 4 ustawy z dnia 13 kwietnia 2018 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 1104)].

I ten zarzut nie znajdował jednak, w ocenie Sądu, uzasadnienia w ustalonym wyżej stanie faktycznym.

Stosownie do art. 117 § 1 i 2 k.c. roszczenia majątkowe, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, ulegają przedawnieniu, zaś skutkiem upływu terminu przedawnienia jest niemożność skutecznego dochodzenia od dłużnika spełnienia świadczenia. Kodeks cywilny przyjmuje obecnie generalną zasadę, wedle której, jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, roszczenia majątkowe przedawniają się z upływem lat sześciu. Z kolei roszczenia o świadczenia okresowe oraz roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przedawniają się po upływie lat trzech (art. 118 k.c.). Przepis art. 119 k.c. ustanawia zakaz skracania lub przedłużania przez czynność prawną terminów przedawnienia. Zakaz ten wyłącza możliwość umawiania się co do innego okresu przedawnienia, niż to wynika z ustawy.

W okolicznościach przedmiotowej sprawy wątpliwości nie mogło budzić, iż należność wynikająca z zawartej przez (...) S.A. z siedzibą w W. z pozwaną B. C. Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), podlegająca regulacjom ustawy z dnia 8 września 2001 r. o kredycie konsumenckim (Dz.U. Nr 100, poz. 1081 z późn. zm.), miała charakter świadczenia związanego z prowadzoną przez tą spółkę działalnością gospodarczą i jako taka podlegała przedawnieniu po upływie terminu trzyletniego.

Bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się w dniu, w którym świadczenie stało się wymagalne, a jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie (art. 120 § 1 k.c.). W przypadku zobowiązań o charakterze terminowym przyjmuje się, że wierzytelność jest wymagalna, jeśli nadszedł termin świadczenia, skoro od tej daty wierzyciel może domagać się spełnienia świadczenia.

Strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 5 grudnia 2018 r. oznaczyła datę wymagalności roszczenia przysługującego względem pozwanej wierzycielowi pierwotnemu na dzień 20 stycznia 2016 r.; nie przedstawiła przy tym dowodów wypowiedzenia Umowy pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), łączącej (...) S.A. z siedzibą w W. i pozwaną B. C..

W orzecznictwie Sądu Najwyższego i sądów powszechnych kwestia daty wymagalności kredytu (pożyczki), a tym samym kwestia przedawnienia sum pieniężnych, które kredytobiorcy (pożyczkobiorcy) muszą spłacić, zarówno gdy chodzi o kapitał główny, jak i odsetki, nie jest jednak jednoznacznie rozstrzygnięta.

Dadzą się zaobserwować w tej materii dwa główne stanowiska.

Opowiadający się za jednym z nich twierdzą, że kredyt składa się z rat, które są świadczeniami okresowymi – termin przedawnienia dla każdej raty biegnie zatem osobno. Jeśli instytucja finansowa w terminie trzech lat nie podejmie żadnych czynności w stosunku do dłużnika, aby wyegzekwować należność, wówczas dług ulega przedawnieniu. Jeśli

jednak zostaną podjęte czynności przez wierzyciela wówczas termin przedawnienia może ulec przerwaniu. Poglądy takie prezentowane są również w literaturze przedmiotu [(w:) Prawo umów w obrocie gospodarczym pod red. Stanisława Włodyki, Kraków 1995, s. 256; podobnie Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 243/08, OSNC Nr 1/2010 poz. 16]. Przy aprobachie takiego poglądu wymagalność roszczeń z umowy kredytu powstaje z upływem następnego dnia po dniu płatności każdej z poszczególnych rat (czyli jak przy świadczeniach okresowych). Skoro poszczególne raty kredytu mają ściśle określoną datę spłaty, więc każda z rat przedawnia się po trzech latach począwszy od dnia, w którym powinna zostać spłacona zgodnie z zawartą umową. Innymi słowy: przedawnienie każdej raty biegnie co do zasady osobno od momentu terminu jej płatności (tak Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 23 kwietnia 2014 r., I ACa 1361/13, LEX Nr 1458942).

Zwolennicy przeciwnej teorii twierdzą z kolei, że kredyt jest świadczeniem jednorazowym, a spłacanie rat nie czyni go świadczeniem okresowym, ponieważ cała kwota kredytu jest z góry określona, a kredytobiorca, zaciągając kredyt, wie, jaką kwotę zobowiązuje się spłacać. Skoro zatem świadczenie z umowy kredytu jest świadczeniem jednorazowym, to termin jego wymagalności w rozumieniu art. 120 k.c. należy wiązać z datą ostatecznej spłaty zadłużenia (tak: Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z dnia 11 lipca 2012 r. I ACa 671/12, LEX Nr 1254561; zob. nadto: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 25 czerwca 2014 r., I ACa 551/14, LEX nr 1554672; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2008 r., I CSK 243/08, OSNC 2010/1/16, Biul.SN 2009/5/10, M.Prawn. 2010/6/340-341).

Przy przyjęciu drugiej z przedstawionych wyżej teorii i przy uwzględnieniu faktu, iż wedle przedmiotowej umowy spłata zadłużenia nastąpić miała w sześćdziesięciu ratach tygodniowych i że terminy spłaty pierwszej i kolejnych tygodniowych rat miały upływać z upływem kolejnych tygodni, licząc od dnia zawarcia umowy (czyli od dnia 26 listopada 2014 r.), to wskazany wyżej trzyletni termin przedawnienia nie mógł upłynąć przed dniem 20 stycznia 2019 r.

Zgłoszony przez pozwaną zarzut przedawnienia nie jest też zasadny i przy aprobachie pierwszej z przedstawionych wyżej teorii.

W Wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawionym w dniu 26 czerwca 2018 r., powodowy fundusz na podstawie swych ksiąg stwierdził, że n a wymagalne zadłużenie składać się miała, m. in., należność główna w wysokości 389,08 zł.

Zgodnie z umową pożyczkobiorca zobowiązany był do spłaty całkowitej kwoty do zapłaty w 60 ratach, płatnych w okresach tygodniowych, przy czym wysokość ostatniej raty tygodniowej miała wynosić 25,59 zł, zaś pozostałych rat tygodniowych – po 25,75 zł. Terminy spłaty pierwszej i kolejnych tygodniowych rat miały upływać z upływem kolejnych tygodni, licząc od dnia zawarcia umowy.

Przy uprawnionym w okolicznościach sprawy założeniu, że na należność główną w wysokości 389,08 zł składać się miały raty płatne najpóźniej, równie uprawniona jest konkluzja, że dochodzona przez powoda w niniejszym procesie należność główna jest sumą 15 rat płatnych najpóźniej, licząc wstecz od dnia 20 stycznia 2016 r. Te zaś nie mogły ulec przedawnieniu, a to z uwagi na regulację z art. 123 § 1 pkt. 1 k.c., wedle której „Bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.” (powodowy fundusz wszczął niniejszy proces w dniu 26 czerwca 2016 r., czym doprowadził do przerwy biegu przedawnienia).

Już tylko na marginesie przedstawionych wyżej ustaleń i ocen wskazać należy, w sytuacji, w której pozwana, podejmując obronę swoich praw, w sprzeczności od nakazu zapłaty podniosła zarzut przedawnienia roszczenia, to na niej spoczywał obowiązek udowodnienia okoliczności faktycznych pozwalających na ocenę trafności tego (art. 6 k.c.). Jak trafnie bowiem wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 20 grudnia 2006 r. (IV CSK 299/06, LEX nr 233051) „Ciężar dowodu w postępowaniu cywilnym nie zawsze spoczywa na powodzie. Ten kto odmawia uczynienia zadość żądaniu powoda obowiązany jest udowodnić fakty wskazujące na to, że uprawnienie żądającemu nie przysługuje.”

W świetle ustalonej przez Sąd podstawy faktycznej żądania stwierdzić następnie należy, że znajduje ono swą podstawę prawną w przepisie art. 720 § 1 k.c., w myśl którego przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązuje się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy albo rzeczy oznaczonych tylko co do gatunku, a biorący zobowiązuje się zwrócić tę samą ilość pieniędzy albo tę samą ilość rzeczy tego samego gatunku i tej samej jakości .

Istotą zobowiązania wynikającego z umowy pożyczki jest przeniesienie własności przedmiotu pożyczki z pożyczkodawcy na pożyczkobiorcę i odwrotnie przy zwrocie pożyczki, przy czym przedmiotem powrotnego przeniesienia własności nie muszą być te same pieniądze lub te same rzeczy zamienne, o ile mają tę samą ilość i jakość. Kodeksowa definicja pożyczki wskazuje, że świadczeniem dającego pożyczkę jest przeniesienie na własność biorącego pożyczkę określonej ilości pieniędzy albo rzeczy oznaczonych co do gatunku i wykonanie tego świadczenia dający pożyczkę powinien udowodnić w procesie cywilnym.

Istotnym na kanwie rozpatrywanej sprawie jest to, iż strona pozwana w toku tegoż procesu przeczyła temu, aby łączyła ją z powodowym funduszem jakakolwiek umowa pożyczki; strona pozwana nie przeczyła natomiast temu, iż Umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), zawarta przez nią w dniu 26 listopada 2014 r. z (...) S.A. z siedzibą w W., została jej skutecznie wypowiedziana; kontestowała też wielkość ewentualnego długu z tego tytułu.

Dokonując oceny zasadności powództwa należało zatem mieć na uwadze, iż kwestią kluczową dla rozstrzygnięcia sprawy był rozkład ciężaru dowodu, który reguluje art. 6 k.c., stanowiąc, iż ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z faktu tego wywodzi skutki prawne .

Ciężar dowodu w rozumieniu cytowanego w poprzednim akapicie przepisu kodeksu cywilnego pozostaje w ścisłym związku z problematyką procesową dowodów, albowiem po myśli art. 232 k.p.c., strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu wiąże się z obowiązkiem twierdzenia i obowiązkiem dowodzenia tych wszystkich okoliczności, które mogą być stosownie do przepisu art. 227 k.p.c. przedmiotem dowodu, w szczególności tych, które są w sprawie sporne. Co prawda reguła ta nie może być pojmowana w ten sposób, że ciąży on zawsze na powodzie, gdyż w zależności od rozstrzyganych w procesie kwestii, ciężar dowodu co do pewnych faktów będzie spoczywał na powodzie, co do innych z kolei na pozwanym (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 1969 r., II PR 313/69). To jednak należy mieć na względzie, iż ciężar dowodu spoczywa na tym, kto twierdzi, a nie na tym, kto zaprzecza określonym faktom (ei incumbit probatio qui dicit, non qui negat). Jest to o tyle zrozumiałe, iż nie sposób obciążać określonej strony ciężarem dowodzenia wystąpienia okoliczności negatywnych (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 2010 r., II CSK 449/09).

W świetle brzmienia przepisów art. 232 k.p.c. i art. 6 k.c. nie powinno budzić zastrzeżeń stwierdzenie, iż to rolą powodowego funduszu było w pierwszej kolejności wykazanie w tym procesie, że pomiędzy pozwaną a (...) S.A. z siedzibą w W. doszło w przeszłości do zawarcia umowy pożyczki o określonej treści i że należność dochodzona w niniejszej sprawie wynika z tej właśnie umowy. Na powodowym funduszu spoczywał też wreszcie obowiązek wykazania wielkości długu pozwanej z tego tytułu – i to zarówno co wielkości należności głównej, jak i co do wysokości świadczenia akcesoryjnego (odsetkowego).

W przekonaniu Sądu materiał dowodowy zgromadzony w tym procesie – przez stronę powodową zaoferowany – pozwalał na uznanie, że powodowy fundusz wykazał w sposób dostateczny, że między powyżej wskazanymi już wielokrotnie podmiotami została skutecznie zawarta Umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...), z której to powód wywodzi w stosunku do pozwanej roszczenie o zapłatę.

Z poczynionych przez Sąd ustaleń wynika też, że w przypadku opóźnienia się pożyczkobiorcy w spłacie kwoty równej co najmniej dwóm pełnym ratom pożyczki, pożyczkodawca ((...) S.A. z siedzibą w W.) miał prawo wezwać klienta do zapłacenia zaległych rat lub ich części w terminie 7 dni od doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy, a w przypadku braku zapłaty mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, biegnącego od dnia doręczenia wypowiedzenia.

Przytoczona wyżej stypulacja Umowa pożyczki pieniężnej - Pakiet gotówka o numerze (...) przewiduje możliwe do zastosowania przez pożyczkodawcę środki mające na celu modyfikację lub zakończenie stosunku pożyczkowego w razie powstania takiej sytuacji, która zagraża zwrotowi pożyczonych środków. Stypulacja ta dawała pożyczkodawcy możliwość wypowiedzenia umowy pożyczki.

Skorzystanie przez pożyczkodawcę z prawa do wypowiedzenia umowy pożyczki powoduje, że po upływie terminu wypowiedzenia stosunek prawny pożyczki ulega rozwiązaniu, a pożyczkobiorca ma obowiązek spłaty pożyczki, wraz z odsetkami i innymi kosztami (w tym prowizją), należnymi w dniu rozwiązania umowy (upływu terminu wypowiedzenia), jeśli pożyczka została mu już wypłacony. Po tej dacie pożyczkodawca może też skorzystać z przyjętych zabezpieczeń i przez wykonanie wynikających z nich uprawnień doprowadzić do zaspokojenia swojej wierzytelności. Jeśli pożyczkobiorca nie spłaci długu po upływie terminu wypowiedzenia, pożyczkodawca jest też uprawniony do dochodzenia roszczenia, w tym na drodze egzekucyjnej. Jeśli środki pieniężne nie zostały przekazane pożyczkobiorcy, wówczas na skutek wypowiedzenia dokonanego przez pożyczkodawcę wygasa uprawnienie pożyczkobiorcy do ich uzyskania.

Wypowiedzenie umowy pożyczki należy przy tym uznać za uprawnienia kształtujące; zmierza ono bowiem do rozwiązania stosunku prawnego. Oświadczenie o wypowiedzeniu, aby odnieść zamierzony skutek, musi dojść do adresata (art. 61 k.c.). Możliwość skorzystania przez bank z uprawnienia do rozwiązania umowy za wypowiedzeniem może podlegać kontroli sądu (art. 189 k.c.). Poza możliwością domagania się przez bank spłaty pożyczki i należnych zgodnie z umową odsetek i kosztów bank uprawniony jest także do żądania naprawienia szkody na podstawie przepisów ogólnych – art. 471 k.c.

Zarówno w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 16 lipca 2018 r., jak i później, już w toku procesu, B. C. nie przeczyła twierdzeniom powodowego funduszu, iż jego poprzednik prawny skutecznie wypowiedział jej zawartą w dniu 26 listopada 2014 r. umowę pożyczki.

Sąd, mając na uwadze wyniki całej rozprawy, fakty te uznał za przyznane przez pozwaną (art. 230 k.p.c.).

Sąd uznał przedłożone przez powoda w toku procesu dowody z dokumentów za wiarygodne i nadał im moc dowodową.

Ponieważ przepis art. 328 § 2 k.p.c. wymaga, żeby uzasadnienie wyroku zawierało jedynie wskazanie przyczyn, dla których sąd odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom niestanowiącym podstawy dokonanych ustaleń, przeto przedmiotowe uzasadnienie nie zawiera wyjaśnienia, z jakich przyczyn Sąd uznał przedłożone przez powoda w toku procesu dowody z dokumentów za wiarygodne i posiadające moc dowodową (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CSK 39/09, LEX nr 532155).

Jak już Sąd wskazał, w sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego przez Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie VI Wydział Cywilny w elektronicznym postępowaniu upominawczym w dniu 16 lipca 2018 r. pozwana zakwestionowała, jak się wydaje, wysokości dochodzonego przez powodowy fundusz roszczenia. Nie ponowiła jednak tego po zaoferowaniu przez P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. dowodów z dokumentów, w szczególności dowodu z W. z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawionego przez powodowy fundusz w dniu 26 czerwca 2018 r..

W dokumencie tym powodowy fundusz na podstawie swych ksiąg stwierdził, że w dniu 28 czerwca 2017 r. P. Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą we W. nabył od (...) wierzytelność wobec B. C. , zamieszkałej w S. przy ul. (...), (...)-(...) S. PESEL: (...), z tytułu umowy pożyczki o numerze (...). Na wymagalne zadłużenie składać się miały:

- 1) należność główna – w wysokości 389,08 zł,
- 2) odsetki – w wysokości 169,10 zł.

Dokonując oceny tegoż dowodu z dokumentu należy stwierdzić, iż dokument ten nie ma charakteru dokumentu urzędowego, lecz wyłącznie dokumentu prywatnego [i to niezależnie od istniejących wątpliwości, czy przedmiotowy dokument pomimo jego określenia jako wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu, może być za wyciąg taki, w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 567 z późn. zm.), uznany; por.: uzasadnienie postanowienia Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 15 lutego 2013 r., I ACz 284/13, LEX nr 1272048 i uzasadnienie wyroku Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 stycznia 2009 r., V ACa 549/08, LEX nr 508535].

I tak wedle regulacji z ust. 2 art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych, dodanego przez art. 2 ustawy z dnia 19 kwietnia 2013 r. o zmianie ustawy - Prawo bankowe oraz ustawy o funduszach inwestycyjnych (Dz. U. z 2013 r., poz. 777), zmieniającej ustawę z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych z dniem 20 lipca 2013 r. [w wykonaniu obowiązku dostosowania systemu prawa do wyroków Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 15 marca 2011 r. (P 7/09, OTK-A 2011/2/12, Dz.U. Nr 72, poz. 388) oraz z dnia 11 lipca 2011 r. (P 1/10, OTK-A 2011/6/53, Dz.U. Nr 152, poz. 900)], moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1 – a więc moc prawna ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego, wyciągów z tych ksiąg podpisanych przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych funduszu i opatrzonych pieczęcią towarzystwa zarządzającego funduszem sekurytyzacyjnym oraz wszelkich wystawionych w ten sposób oświadczeń zawierających zobowiązania, zwolnienie z zobowiązań, zrzeczenie się praw lub pokwitowanie odbioru należności – nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

Art. 194 ust. 2 ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi przesądził zatem, że moc prawna dokumentów urzędowych w postaci ksiąg rachunkowych, wyciągów z tych ksiąg oraz oświadczeń, o których mowa w ust. 1 art. 194, nie obowiązuje w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Dokumenty wskazane w ust. 1 art. 194 tej ustawy nie będą więc korzystały z przywilejów wynikających z domniemania prawdziwości i domniemania autentyczności właściwych dokumentom urzędowym przewidzianych w szczególności w art. 252 k.p.c. (przeniesienie ciężaru dowodu na zaprzeczającego prawdziwości dokumentu), art. 333 § 2 k.p.c. (rygor natychmiastowej wykonalności) oraz art. 485 § 1 k.p.c. (podstawa wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym).

W świetle tych regulacji zauważyć należy, iż przedstawiony przez stronę powodową Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...) jest wyłącznie (i jednocześnie co najmniej) dokumentem prywatnym i jako taki, zgodnie z art. 245 k.p.c., stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (zob.: wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 27 lutego 2014 r., I ACa 290/13, LEX nr 1451726; wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 278/17, LEX nr 2493663).

Dowód taki – jak każdy inny dopuszczony przez procedurę cywilną – podlega jednak, w przekonaniu Sądu, ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. (tak też Sąd Apelacyjny w Gdańsku w przywołanym już wyroku z dnia 7 lutego 2018 r., I ACa 278/17).

Sąd Apelacyjny w Gdańsku w przywołanym już wyroku z dnia 7 lutego 2018 r. (I ACa 278/17) wskazał też, że „Zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy (kredytodawcy) nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed Bank wynika fakt zawarcia umowy pożyczki, jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty, a w przypadku analizowanym w niniejszej sprawie – także wykaz i sposób zarachowania kilkunastu dokonanych przez dłużnika wpłat.”.

Sąd w składzie niniejszym w pełni ten pogląd podziela.

Pozwana nie zaprzeczyła prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci Wyciąg z ksiąg rachunkowych funduszu sekurytyzacyjnego i ewidencji analitycznej o numerze (...), wystawionego przez powodowy fundusz w dniu 26 czerwca 2018 r.

Tym bardziej Sąd uprawniony był, po dokonaniu, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c., oceny przedłożonego przez powoda wyciągu z jego ksiąg rachunkowych oraz pozostałych przedłożonych przez tę stronę dowodów z dokumentów, do ustalenia aktualnego zadłużenia pozwanej wobec powodowego funduszu właśnie na podstawie tego wyciągu.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i treść przepisów prawa, Sąd orzekł jak w punkcie I sentencji wyroku.

Od dochodzonej przez powoda w toku procesu – i oznaczonej w pozwie – kwoty Sąd zasądził ponadto od pozwanej na rzecz powodowego funduszu odsetki ustawowe (a zatem zgodnie z wnioskiem powoda). Za podstawę orzeczenia w powyższym zakresie Sąd przyjął art. 359 § 1 i 2 k.c., art. 481 § 1 i 2 k.c. i art. 482 § 1 k.c. W ustalonych przez Sąd okolicznościach jest oczywistym, że pozwana opóźniła się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, a oznaczona przez powoda data wymagalności odsetek umownych wybiega poza datę rozwiązania łączącego strony procesu stosunku prawnego.

Podstawą rozstrzygnięcia Sądu o kosztach procesu, zamieszczonego w punkcie II sentencji wyroku, była zawarta w art. 98 § 1 k.p.c. zasada odpowiedzialności za wynik postępowania.

Na zasądzoną z tego tytułu od pozwanej na rzecz powoda w punkcie II sentencji wyroku kwotę 317,00 zł składały się: uiszczona przez powoda opłata stała od pozwu – w kwocie 30,00 zł, uiszczona przez powoda opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa – w wysokości 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego – w wysokości 270,00 zł. Należne stronie powodowej od pozwanej koszty zastępstwa procesowego ustalone zostały przez Sąd zgodnie z § 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych adwokackie (tekst jednolity: Dz. U. z 2018 r., poz. 265) – w brzmieniu ustalonym przez § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2016 r., poz. 1668), które weszło w życie w dniu 27 października 2016 r. i znajduje zastosowanie do spraw wszczętych po tej dacie (zob. § 2 tego ostatniego).